

John Lennox: Guds bøddel

Af Søren Harslund

John Lennox, matematikprofessor og filosof ved universitetet i Oxford, indleder sin bog (forordet) med et citat af den amerikanske nu afdøde fysikprofessor og nobelpristager Richard Feynmann: »Hvad er meningen med det hele?«

Marsmanden

Pudsigt nok stillede den nu ligeledes afdøde og internationalt anerkendte danske marsforsker (blandt elever og kollegaer hengivent kaldet *marsmanden*!) Jens Martin Knudsen det samme spørgsmål: »Universet er stort og følelseskoldt. Hvis vi spørger: Hvorfor lever jeg? Hvorfor er livet opstået? Hvad er meningen med det hele? På dette giver naturvidenskaben ingen løsninger.«

Hvorfor ikke? Fordi naturvidenskaben ifølge Knudsen beskæftiger sig med evidensbaseret forskning og ikke med filosofiske og religiøse spørgsmål og livs- og verdensanskuelser, selv om mange naturforskere selvfølgelig ligesom Knudsen gør sig tanker om sidstnævnte i lyset af deres og andres forskning. Naturvidenskaben må blot ifølge Knudsen ikke misbruges til agitation for en bestemt livsopfattelse eller verdensanskuelse.

Kritik af Dawkins

Det er John Lennox enig i, idet han i sin bog, som på lange stræk er et opgør med kollegaen i Oxford, den nu pensionerede biolog Richard Dawkins, kritiserer Dawkins for netop at misbruge naturvidenskaben til at agitere, endda særdeles aggressivt, for et ateistisk livssyn, vel vidende at mange naturforskere ikke ser noget modsætningsforhold mellem tro og viden. Lennox gør nærmere rede herfor i bogens kapitel 2, ligesom han i kapitel 1 noterer at den virkelige konflikt i (natur)filosofisk forstand står mellem naturalismen ("der findes intet udover naturen") og teismen (= troen på en skabende og opretholdende, men usynlig guddom).

Lennox kunne derfor også have indledt sin bog med et par citater af Knudsen, som måske ville have gjort indtryk på Dawkins og hans meningsfæller, og som bør stå som ledestjerner for alle "sande" naturforskere: »Slå følge med dem der søger sandheden, men vær på vagt overfor dem der mener at have fundet den!« Og: »Hvis noget opfattes som den absolutte sandhed, er det ikke videnskab. Hvis noget er videnskab, er det ikke den absolutte sandhed!«

Fra universet til livet i cellerne

Lennox kommer i øvrigt vidt omkring i denne fremragende bog. Nogle eksempler:

Kap. 4: Er universet designet? Bl.a. de såkaldte naturkonstanter ("det fint afstemte univers") taler herfor, ligesom en række forhold taler for at universet er "antropisk", dvs. har menneskets opståen som formål.

Kap. 5: Er livet designet? Her imødegår Lennox med solide argumenter Dawkins' påstand om at livets design kun er tilsyneladende, og at evolutionsteorien har det eneste troværdige svar, som så også udelukker en teistisk tolkning af livets oprindelse og udvikling. 1-0 til Lennox!

Kap. 6: Lennox argumenterer her bl.a. for nødvendigheden af at skelne mellem mikro- og makroevolution, hvor mikroevolution i modsætning til makroevolution er ganske ukontroversiel: Mikroevolution svarer til den almindeligt forekommende genetisk bestemte variation inden for arterne, fx opdelingen i underarter eller racer (hunde, katte, mennesker osv.), mens der reelt ingen eksempler er inden for fx palæontologien (fossilforskningen) og plante- og dyreavlen (kunstig og målrettet selektion) for makroevolution, dvs. ændring af arter til andre arter (grundlæggende ændring af fx anatomien og morfologien).

Kap. 7 og 8: Her gør Lennox rede for det fantastiske liv på nanoniveau i cellerne, livets byggesten, herunder de yderst komplekse DNA- og RNA-molekylers funktion som grundlag for fremstillingen af det mylder af højt specialiserede proteiner (molekylære maskiner!) som er ansvarlige for alle livsformers vækst og formering. Spændende eksempler på programmerede (algoritmske) processer inden for biologien!

Kap. 9-11: Her giver Lennox en grundig indføring i det relativt nye fagområde bioinformatik. Det er i dag almindeligt anerkendt blandt fx biologer at nøglen til forståelse af livet i cellerne er informationsbegrebet som Lennox tydeligvis er ekspert i. Spændende læsning!

Endelig: I forordet diskuterer Lennox begrebet intelligent design og foreslår navneforandring til *intelligent kausalitet* eller *intelligent oprindelse*, altså IK eller IO i stedet for ID: Selvfølgelig har design en intelligent oprindelse. Værd at tænke over!

Læs disse bøger!

Lennox' bog burde sammen med fx de to andre Origo-publikationer *Evolutionens Ikoner* af Jonathan Wells (2006) og *Darwinbogen* af Jostein Andreassen (2009) være obligatorisk læsning for alle biologistuderende og biologilærere. De risikerer at blive klogere! ■

John C. Lennox: *Guds Bøddel. Har videnskaben virkelig fået has på Gud og dermed begravet enhver snak om ham?* Oversat fra engelsk af Knud Aa. Back. Forlaget Origo 2012. 299 sider.

■ *Olmekerne - den ældste civilisation i Amerika*

■ *Amazonfolk - de første amerikanere*

Paradigmer i naturvidenskaben

Af Finn Boelsmand, lektor i fysik og kemi

sagen kort

I sine undersøgelser af videnskabshistorien næsten op til i dag kom Thomas Kuhn (1922-1996) frem til at det naturvidenskabelige miljø teorier ikke løbende forbedres ud fra *alle* de nyeste fund. – Det burde de ellers, hvis naturvidenskaben skal være objektiv og åben. – Men normalt arbejder det naturvidenskabelige miljø inden for tidens fremherskende paradigme. Fund der passer bedre i et *andet* paradigme, får ikke altid opbakning til forøgede undersøgelser. De marginaliseres, glemmes eller afvises for at bevare det fremherskende paradigme – som tidens forskere har fået videregivet af deres universitetslærere.

Imidlertid kan der ske dét at der kommer flere og flere fund der passer dårligt i det fremherskende paradigme. Hvad sker der så?

Kuhn er pessimist med hensyn til hvornår paradigmet skiftes: Det sker ofte først når de ældre forskere går på pension og giver plads til en ny generation af forskere (som har øje for et nyt paradigme som anomalierne peger på og passer bedre i).

Oldtidens havsejls over Stillehavet

Denne modstand mod nytænkning oplevede bl.a. den norske opdagelsesrejsende dr. Thor Heyerdahl (1914-2002). Heyerdahl havde en teori om at oldtidens folk havde krydset

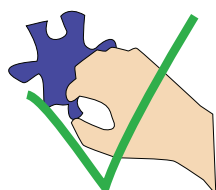
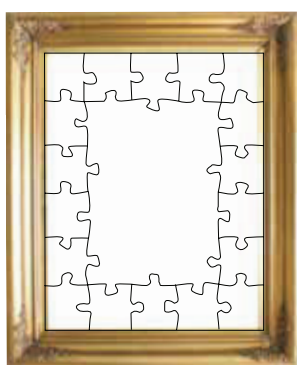
Paradigmer [pa-ra-dig-mer] er et sæt af antagelser som uden særlig begrundelse accepteres af det videnskabelige samfund. Paradigmet udpeger både de interessante forskningsområder og de metoder der skal forskes efter. Det videnskabelige arbejde under et paradigme karakteriseres som normalvidenskab. Resultater af eksperimenter der ikke kan forklares inden for paradigmet, kalder man anomalier [a-no-ma-li-er]. Hvis disse bliver for alvorlige, ændres paradigmet gennem en videnskabelig revolution.

Atlanten og Stillehavet i både, bl.a. at en folkevandring til Polynesien (Stillehavet) kunne være foregået over havet fra Sydamerika. Han præsenterede sin teori for flere forskere, men mødte udbredt skepsis.

Bl.a. afviste én teorien med den videnskabelige begrundelse at »en balsatræ-flåde vil suge vand til sig og synke i løbet af 14 dage. Træet er så porøst og skrøbeligt at når det suger vand, vil det knække«.

Dermed skulle sagen jo være klar.

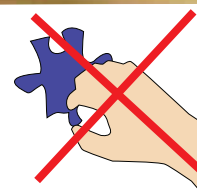
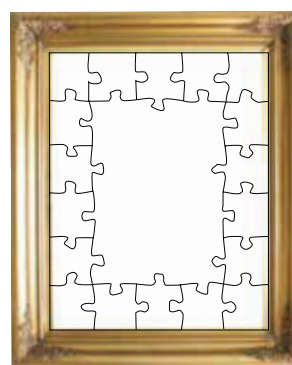
Gl. paradigme

Hvor passer brikken bedst? Jeg er uddannet under det gamle paradigme. Jeg lægger den der hvor jeg har lært den skal ligge.

Bravo – klap, klap! Du arbejder videnskabeligt!

Nyt paradigme

Hvor passer fundet bedst? Fundet giver det gamle paradigme problemer. Jeg lægger det i det nye paradigme – og vil se om kommende brikker også passer bedre der.

Fy – forbudt – det er ikke normal videnskab! Tror han oven i købet at han er klogere end sine undervisere?

Men Heyerdahl gennemførte i 1947 Kon-Tiki-ekspeditionen – en sejlads på en balsatræ-flåde (uden søm, skruer eller ståltråd, men holdt sammen af hampereb). Sejladsen startede fra Callao (i Peru) og blev afsluttet 101 dage senere da flåden efter en sejlads på næsten 7000 km blev skyllet ind på et koralrev ud for øen Raroia (Polynesien).

Derefter henvendte Heyerdahl sig igen til flere forskere. Personernes skepsis var ikke helt forduftet. Et sted blev Heyerdahl mødt med foragt: »De regner vel ikke med at jeg skal tage dette som et videnskabeligt bevis?«

Folkevandringen til Amerika

Teorier for oldtidens folkevandring til Amerika bærer rundt på et gammelt paradigme (isolationist-paradigmet): »Folkevandringen skete fra Sibirien (Asien) til Alaska (Amerika) over en landtange – for Amerika har ligget for isoleret til at kunne nås via havsejlds.«

Arkæologerne daterer denne folkevandring ud fra de ældste fund af menneskelig aktivitet i Amerika. Teorien har længe haft nogle problemer, bl.a. regner geologerne med en omfattende istid i Nordamerika. Hvem vil vandre ind på et kontinent der er dækket af et kæmpe isskjold? Måske har der været en isfri vej – på et tidspunkt!

Et alternativt paradigme (havsejler-paradigmet) er at »oldtidens folk udmærket kunne sejle over verdenshavene til Amerika – og gjorde det i omfattende grad«. Igen er

Heyerdahl på banen – denne gang med Ra-ekspeditionerne 1969-1970. Formålet var at vise at en egyptisk-fønikisk båd af papyrus kunne have nået Amerika i oldtiden. Den første Ra-ekspedition mislykkedes, idet båden, Ra I, faldt fra hinanden. Den anden ekspedition, Ra II, kom efter 57 dages sejlads fra Marokko (Afrika) til Barbados (Antillerne i Caribien, som regnes med til Nordamerika) – en rejse på ca. 6100 km. (NB: Fønikerne havde havne mange steder ved Middelhavskysten – og ved Spaniens og Marokkos Atlanterhavskyst.)

Olmekerne

Amerikas ældste civilisation menes at være olmekerne [ol-me-ker-ne] som levede fra ca. 1500/1200 f.Kr. til ca. 100 f.Kr. i det nuværende Mexico. (Folket kaldes i nogle bøger for *proto-mayaer*, da mayaerne senere bebor bl.a. disse områder.)

Fra olmekerne har man bl.a.

- amerikans ældste jordplatform/pyramide? – 33 meter høj – Great Pyramid, La Venta
- en snes kolossale stenhoveder – op til 3,1 meter høje – med en vægt på op til 20 ton
- udgravede bosteder ved San Lorenzo, La Venta, Tres Zapotes og Laguna de los Cerros

Stenhovederne blev opdaget i 1900-tallet. De har individuelle – flere af dem tydeligt afrikanske træk.

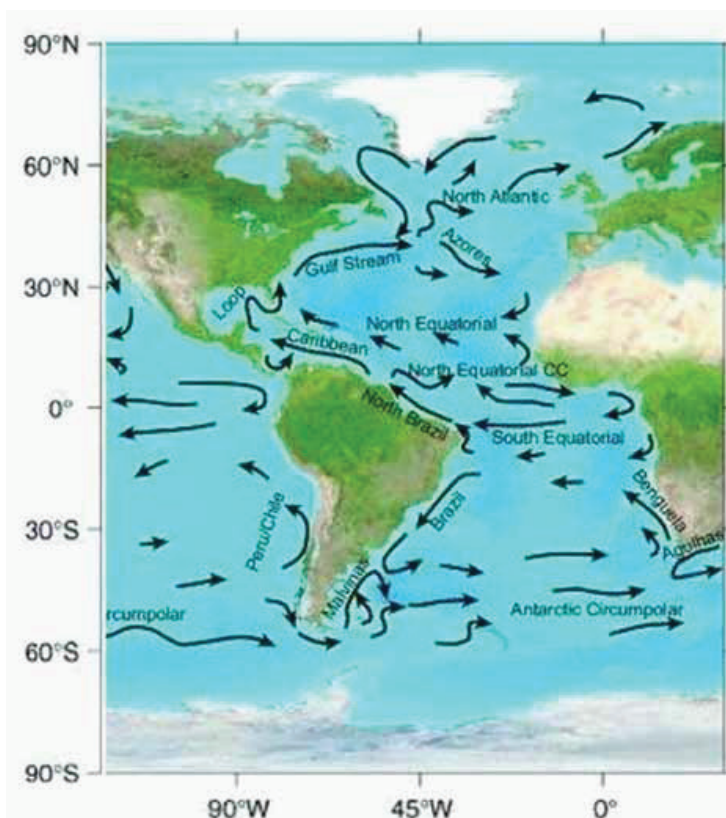
Kolossalt stenhoved (cirka 1,5 m høj) med hjelm. (San Lorenzo, Mexico. Fotograf: Magnus Pharao Hansen.)

Olmek-kerneområdet. De gule cirkler er fundne landsbyer og byer, mens de røde er fundsteder for menneskeskabte ting.

Hvorfor er Amerikas ældste civilisation situeret i Mellemamerika – nær floder der munder ud i den Mexicanske Golf? Hvorfor har flere af statuerne tydeligt afrikanske træk? Det er bemærkelsesværdigt at den Mexicanske Golf rammes af havstrømme fra Afrika (Benguelahavstrømmen, Den sydækvatoriale, Den nordækvatoriale og Den caribiske Havstrøm). Sejlere udnytter – også i moderne tid – disse havstrømme når de vil krydse Atlanten. Af og til bliver en båd også uønsket grebet af en havstrøm, så sejlerne ender på den anden side af oceanet.

(En grund til at opdagelsesrejsende fra Den Iberiske Halvø (Spanien, Portugal) først i 1492 kom til Amerika kan være at dens Atlanterhavskyst rammes af østgående havstrømme.)

Atlantens overfladehavstrømme. (Tegner: Cmapm, NOAA – udsnit)

Kulstof-14 datering af olmekerne

Olmekbyen La Venta blev udgravet i 1955 – og ca. 1957 blev indsamlede prøver af trækul dateret med kulstof-14-metoden. I 1967 udgav University of California en rapport over 10 års dateringer.

Brasilien

Amerikas første folk menes at være fra området ved Piauí-floden [pi-á-wi] – en biflod til Parnaíba-floden [par-nu-í-bu] i Brasilien. Blandt fundene er skeletter, værktøj og 1000-vis af vægmalerier. Skeletdelene menes at være afrikanske eller aborigins [fra Australien, red.] – de er ikke asiatiske.

I kortfilmen *The First Americans* følges mest aborigin-tanker, men det nævnes dog at en afrikansk fiskerbåd for nylig blev grebet af havstrømmene og landede i Amerika efter 3 uger.

Igen er det bemærkelsesværdigt at der hvor Amazon- og Parnaíbafloden udmunder, rammes kysten af havstrømme fra Afrika – Den sydækvatoriale Havstrøm.

Flodfolk

Aril Edvardsen bemærker i sit omfattende værk om oldtidsfund, metalminer, jordplatforme/pyramider m.m. – *Solgudens autostrada* – at de store amerikanske floder forbandt oldtidens civilisationer med Atlanterhavet – og via det, med den "gamle" verden via havsejlsd.

Prøvenummer	Publiceret datering ($t_{1/2}=5568$ år, ukorrigeret)	Kommentar
UCLA-1286	3000 ± 60 BP	La Venta (Mexico). Trækul under Phase I-lag.
UCLA-1285	2820 ± 60 BP	La Venta (Mexico). Trækul fra Phase I.
UCLA-902	2940 ± 80 BP	La Venta (Mexico). Trækul under Phase I-gulv.
Kommentar. Gennemsnittet af de 3 dateringer er 2920 BP, hvilket betyder 2920 "år" "before present" (= før 1950). Imidlertid publiceres kulstof-14-dateringer altid beregnet ud fra halveringstiden $t_{1/2} = 5568$ år som man kendte den i 1950, men nogle år senere fandt man at den mere nøjagtigt er $t_{1/2} = 5730$ år. Det ændrer gennemsnitsdateringen til 3008 "år" før 1950, hvilket giver "år" ca. 1059 f.v.t. (± 60 betyder at usikkerheden er 60 "år" – hovedsageligt pga. radioaktivt henfalds statistiske natur – man får forskellige tælle tal hvis man måler gentagne gange på samme radioaktive prøve. Hvis man måler mange gange, vil tælle tallene fordele sig omkring en middelværdi, så 2/3 falder inden for ± 60 "år" derfra, mens 1/3 falder uden for.) Det næste trin vil være at korrigere alderen ud fra en af kalibreringskurverne – så ser man at "år" er cirka år. Den kan være lavet ud fra en træringtidsserie eller ægyptentidsserie (baseret på kronologier fra Det gamle Ægypten). Valget af kalibreringskurve kan have stor betydning for aldersberegningen for træprøver med publiceret alder over cirka 3000. I denne artikel siges det blot at "dateringen af La Venta-prøverne er cirka 1059 f.v.t." Der er så også hele problematikken med "korrekt prøvetagning" – og på hvilken måde repræsenterer en trækulprøve en bygning af ler/jord/sten? – Hvad gør man når udtagne prøver giver meget forskellig datering? Bør man ikke publicere dateringerne uanset hvad resultaterne bliver? Dateringseksperterne Rainer Berger, John A. Graham, Robert F. Heizer, Carmen Cook de Leonard har mange overvejelser om dette. Kulstof-14-dateringer for San Lorenzo rækker tilbage til 3000 BP ($t_{1/2} = 5568$ år, ikke-korrigeret), hvilket med beregning ud fra $t_{1/2} = 5730$ år giver "cirka 1141 f.v.t."		

Oldtidens skriftlige kilder

Er det noget der kan læses om i Oldtidens skriftlige kilder?

Leif den Lykkeliges færd til Helluland, Markland og Vinland ca. 1000 e.Kr. blev længe betvivlet af mange, selvom den stod omtalt i de islandske sagaer. Det var nok først da arkæologer fandt levn fra vikingetiden på Newfoundland (Canada, Nordamerika) at sagen faldt på plads. Danske geologer og fysikere påviste i 1992 at muslinger fra Skandinavien var fundet ved Newfoundland – og dateret til før Columbus.

Igen er det bemærkelsesværdigt at New Foundland rammes af havstrømme fra Norge, Island, Grønland.

Står der noget i Bibelen om Atlanterhavsejlds i Oldtiden? Måske.

“Det fjerne hav” der er nævnt i Sl 65,6, er formentlig Atlanterhavet.

Den 3 år lange “Tarshish-sejlds” med fönikerne der er nævnt i 2 Krøn 9,21, medfører naturligt spørgsmålet: – Hvor langt kom de omkring på 3 år? ■

Litteratur, se netudgaven.

Denne artikel har tidligere været offentliggjort som Origo ugeartikel, uge 2, 2011.

**Kristen
friskole
midt i
Bergen
sentrum**

Tlf. 5555 9800
Fax 5555 9820
danadm@danielsen.vgs.no
www.danielsen.vgs.no

**Be om
skolebrosjyre**

Med denne annonce ønsker jeg at gøre opmærksom på min web-shop:

www.oprindelsen.dk

samt mine tre websider:

www.darwinsludder.dk
www.væraltidrede.dk
www.spørgsmåltiljehovasvidner.dk

Kig ind på websiderne og få ny indsigt!

Med venlig hilsen
Ole Michaelson

■ NY SERIE I ORIGO: Fremragende forskere som har avvist neo-darwinismen

Jerome Lejeune

Av Steinar Thorvaldsen

Den franske barnelegen og genetikeren *Jerome Lejeune* (1926-1994) var professor i genetik på Det medisinske fakultet ved universitetet i Paris. Han var en av det 20. århundrets betydeligste biologiske forskere og mottok en rekke priser for sin forskning. I 1962 mottok han den prestisjetunge *Kennedy-prisen* fra president Kennedy, og i 1969 *William Allen Memorial Award*. Han var også medlem av Det pavelige Vitenskapsakademiet. En stiftelse med hans navn ble opprettet i Paris i 1996, med forgreininger til USA og Canada.

I 1958 oppdaget Lejeune det ekstra kromosom 21 (trisomi 21) som forårsaker mongolisme. Mongoloide har altså tre kopier av dette kromosomet, ikke bare to som er det vanlige. Han var dermed den første genetiker som identifiserte en genetisk bestemt funksjonshemming. Lejeunes oppdagelser stoppet ikke med trisomi 21. Ved sin fortsatte forskning kartla

Her overrækker præsident J. F. Kennedy sin pris til Jerome Lejeune i 1962

han flere andre sykdommer knyttet til kromosomfeil. Fravær av genetisk materiale i deler av genomet kan også føre til kliniske sykdommer. I 1963 identifiserte han *Cri du Chat*-syndromet, knyttet til en manglende del av kromosom 5, og i 1966 beskrev han 18q-syndromet som resultat av en mangel ved kromosom 18. Han identifiserte også trisomier knyttet til kromosom 9 og kromosom 8.

Professor Lejeunes oppdagelser revolusjonerte genetikken og banet vei for ny terapeutiske forskning og arbeidet som kreves for å finne lindring og botemidler når opprinnelsen til en sykdom var fastlagt. Men når denne forskningen etter-

Her er "skurken" bag Downs syndrom, trisomi 21.

hvert ble frakoblet sitt egentlige formål, førte hans oppdagelser også til eliminering av barn som var berørt av genetiske sykdommer.

Lejeune hadde alltid sett sin forskning som uatskillelig fra medisinsk behandling, og han ble forskrekket da han etter

saken kort

Noen forskere frembringer banebrytende ny kunnskap og høster priser og stor heder for dette. Finnes det offentlige darwinkritikere blant dette toppskiktet av forskere? Ja det gjør det så absolutt, selv når vi begrenser oss til de som har stått offentlig frem med sine meninger i løpet av de siste årtiene. Vi skal i denne artikkelen presentere *Jerome Lejeune*, og i senere artikler kommer *Fred Hoyle* og *Walter Heitler*. Dette er forskere helt oppe mot nobelprisklassen. Selv om vi ofte hører at alle betydelige vitenskapsmenn er darwinister, så bygger dette altså på svært mangelfulle kunnskaper.

hvert innså de konsekvensene som misbruk av hans oppdagelse ville få ved selektive aborter av mongoloide babyer i

mors liv. Han skrev at: «De flagger kromosomal rasisme som en frihet ... Denne anvendelsen av vår kunnskap om trisomi 21 er en benektelse av selve medisinen og det biologisk brorskap som sammenfletter den menneskelige familie, og dette er mer enn hjerteskjærende ...». Det var denne erkjennelsen som drev Jerome Lejeune å begynne sin kamp for livet. Denne kampen kostet han trolig Nobelprisen og viser hans enestående styrke som menneske.

“Man markedsfører kromosom-rasisme som en frihed ... Denne brug af vores viden om trisomi 21 er en benægtelse af medicinen som fag og ... dette er mere end hjerteskaarende.

Pro Vita

Lejeune var gjennom hele sin karriere en utrettelig og fryktesløs forsvarer for livets sak. Som kristen lege og forsker fastholdt han at ethvert menneskeliv, fra befruktningen til den naturlige død, har krav på ubetinget respekt og dermed aldri må gjøres til et middel eller til et forsøksobjekt. Han utformet også det som nå går under navnet *Lejeune-erklæringen*. Erklæringen ble utarbeidet av *World Federation of Doctors Who Respect Human Life*, og danner grunnlaget for de internasjonale Pro Vita-bevegelser. Den lyder:

«Under hele sin utvikling er fosteret et levende individ. Det er fundamentalt forskjellig fra morens organisme